

af med disse 160,000 Kr.? Hvad er det nu for Ting, der ere strengt nødvendige i Henhold til bestaaende Lov, og som ikke kunne opretholdes, hvis vi ikke bevilge de 160,000 Kr.? Ja, siger han, den ærede Minister har allerede i Samlingen 1887—88 foreslaaet at bevilge en ny Dof. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem vilde have holdt stærkere paa, hvad den ærede Minister den Gang — for den ærede Minister smører vistnok saa tykt paa som muligt, naar han kommer med Forslag til os og skal motivere dem — angav som Hovedgrunden til, at vi skulde have en ny Dof. Han ansøgte som Hovedgrund den, at at der under Krigsforhold særlig vilde være Nødvendighed for en ny Dof. Men er det da det Standpunkt, vi fra Oppositionens Side have stillet os paa, at vi skulde gøre noget for dette Krigskommiss eller dette Krigsvæsen? Den ærede Minister hævder, at det, det først og fremmest for ham gælder om er, at vi i Krigstilfælde kunne tage flere Skibe op i Dokken, og jeg vil indrømme, at hvis vi nogen Sinde — hvad Gud forbyde — skulde faa Krig, saa kunde vi maaske nok bruge en 3—4 Dofker. Vi kunne i en Søtræning faa 3—4—5 Skibe saaledes massakrerede, at de haardt kunne beløve at komme i Dof, men det har ingen Virkning gjort paa os til Dato, og hvad har Ministeren gjort? Han har forelagt os det med den Motivering som i 1887, der er ingen andre Motiver fulgt med, og senere har han forelagt Forslaget flere Gange om denne Dof, og vi have magelig, uden at blinke, aldeles kunnet begrave den og aldrig rørt os af Stedet. Hvad i al Verden er der nu kommet, som gør det aldeles nødvendigt for Flertallet at springe, naar Ministeren sløjter, og det med 24 Timers Varsel? Det kan jeg ikke forstaa. De Herrer kunne, og det ville de ogsaa gøre, stemme mig ned i Aften. Naturligvis! Men de Herrer skulde vide, hvilken Stilling de her indtage lige over for en militær Bevilling, som Ministeren er kommen med i den 11te, ja i den 12te Time, idet han har sagt: vær saa god at bevilge den inden 24 Timer; øjeblikkelig springe de Herrer, naar Ministeren sløjter. Det har jeg ikke kunnet være med til, og det kan jeg ikke forsvare: at være med til i Henhold til den Stilling, jeg har indtaget tidligere. Derfor siger jeg til ærede Medlemmer: det er fuldstændig urigtigt, at der er nogen Trang til nogen Dof, der er aldeles ikke Trang til nogen Dof, der er ikke Spor af Trang dertil. (Modsigelse). Nej det er der ikke, og det have de Herrer selv været med til at indrømme, ellers maatte de være gaaede med til Ma-

rineministerens Forslag, eller have søgt at faa Trangen afhjulpen. Forholdet er det, at vi i Øjeblikket ere lige ved efter en Fortolkning af Søværnsloven af 1880 at have, hvad vi skulle have, 12 større Skibe. Efter denne Lov skulle vi jo have 12 større og et passende Antal mindre Skibe. Efter een Fortolkning ere vi ved at have dette Antal af 12 større Skibe, men i alt Tald efter den ærede Marineministers egen Fortolkning have vi de 8. Siden 1864 have vi haft Jærnskibe, da havde vi jo Panserskibet „Kolf Krake“, og i 1864 købte vi Panserskibet „Danmark“, og nu skrive vi 1894, og dog har den ærede Minister i en stor Del af den Tid paataget sig Ansvaret for Marineministeriets forsvarlige Ledelse, for dette kostbare Materiels forsvarlige Vedligeholdelse, deriblandt flere Jærnskibe, og i hele det Tidrum med de Dokanstalter, vi have. Hvorfor ville de Herrer nu bilde os ind, at nu tager Materiellet Skade, nu kunne vi ingen Ting gøre, ikke faa det malet og ikke faa det renset og ikke faa Panserskibene, disse kostbare Rolosser, vedligeholdt, naar vi ikke gaa i privat Kompagnistab med Burmeister & Wain. Marineministeren har jo dog paataget sig Ansvaret med den nuværende Dof, og gennemført det, lige siden han blev Minister, og længe før han blev Minister havde vi Jærnskibe, og alt er gaaet udmærket. Jeg som Lægmand siger, at vi trænge aldeles ikke til Dokken, men Ministeren har ogsaa erkendt det, da han forelagde Forslaget i 1887, thi han sagde ganske fornuftig: navnlig i Krigstilfælde trænger jeg til en bedre Dof. Ja, i Krigstilfælde er Forholdet jo det, at der kan trænges til 3—4 Dofker, hvis man havde dem under saadanne Forhold, men der er ikke Spor af Grund til nu at gaa med til at bevilge 160,000 Kr., og det har forundret mig i højeste Grad, at en saadan Sammensmeltning har kunnet bringes i Stand og ikke mindst, at den er bleven bragt i Stand saa hovedfulds i Løbet af 24 Timer. Nej, Ministeren er en praktisk Mand, han vidste altfor vel, at havde de faaet 3 Uger til at overveje det, blev der ikke noget af det, men havde de kun 24 Timer, springe de i det med Klæderne paa, og det lykkedes for ham, men jeg, som har været med til at behandle flige Ting, synes rigtignok, at det var vel hastigt. Saa sagde den ærede Ordfører: nu skulle vi have en Erklæring af Ministeren om, at naar vi gøre det, saa er Stillingen den, at saa ere vi sikre paa, at vi i mange Aar ere fri for at bygge Dof. Nu vil jeg henstille til ærede Medlemmer af dette Ting: er det ikke en mageløs Tillid til den ærede